RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 112.836 van 25 november 2002
in de zaak A. 116.260/XIV-8377.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kameroense nationaliteit, op 11 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker heeft de Kameroense nationaliteit en is op 14 oktober 2001 in België binnengekomen waar hij zich op 16 oktober 2001 vluchteling heeft verklaard.

1.2. Op 16 oktober 2001 wordt aan verzoeker de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend.

1.3. Op 12 december 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> De Dienst Vreemdelingenzaken krijgt een kopie van deze beslissing.
> Steunend op artikel 52 van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 31 oktober 2001 op uw gekozen woonplaats.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving

van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993 : artikel 17, par. 2, al. 2.).
(...).".

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

"(...)
III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchte- lingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en schending van de Rechten van Verdediging (art. 6 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens).
III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 12.12.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 16.10.2001.
In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de feiten door mijn verzoeker aangehaald niet kunnen aanvaard worden, gezien hij op de uitnodiging niet is ingegaan.
Dat mijn verzoeker om redenen onafhankelijk van zijn wil niet kon aanwezig zijn op het interview. Dat de redenen niet door het Commissariaat-Generaal werden aanvaard. Dat ten onrechte met zijn verklaring, afgelegd in het dringend beroep, geen rekening werd gehouden. Dat mijn verzoeker van zijn toenmalige raadsman NOOIT kennis heeft gekregen van de oproeping.
III.3. In zijn beslissing dd. 12.12.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).
Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.";

3.2.1. Overwegende dat verzoeker zich in een enig middel beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de Conventie van Genève, van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet en schending van de rechten van verdediging vervat in artikel 6 van het E.V.R.M.; dat

verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat de door verzoeker aangehaalde feiten niet kunnen worden aanvaard, aangezien hij niet op de uitnodiging is ingegaan; dat verzoeker stelt dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil niet kon aanwezig zijn op het interview, dat deze redenen niet werden aanvaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat ten onrechte dan ook met zijn verklaring afgelegd in het dringend beroep geen rekening werd gehouden, dat verzoeker van zijn toenmalige raadsman nooit kennis heeft gekregen van de oproeping; dat verzoeker ook nog aanvoert dat met bepaalde elementen die hij aanbracht geen rekening werd gehouden en dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht terwijl deze er duidelijk zouden zijn; dat verzoeker concludeert dat de bovengenoemde wetsbepalingen werden geschonden;

3.2.2. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij brief van 31 oktober 2001 werd uitgenodigd op het verhoor dat zou plaatsvinden op 22 november 2001; dat hij werd uitgenodigd, indien een geval van overmacht hem belette gevolg te geven aan deze oproeping, binnen de maand die volgt op de datum van deze oproeping de reden hiervoor alsook een document dat hiervan het bewijs levert, per aangetekend schrijven te bezorgen; dat in de oproepingsbrief er ook op werd gewezen dat in geval van overmacht hij eveneens diende te antwoorden op het verzoek om inlichtingen; dat verzoeker niet verscheen op het verhoor; dat verzoeker weliswaar op 21 november 2001 per aangetekend schrijven een doktersattest overmaakte, met de vermelding “incapable de se déplacer”, doch niet de inlichtingen waarom hij werd verzocht conform artikel 52, § 2, 4/, van de Vreemdelingenwet; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve in alle redelijkheid op basis artikel 52, § 2, 4/ tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag kon besluiten; dat, wat verzoekers bewering betreft dat hij van zijn toenmalige raadsman nooit kennis heeft gekregen van de oproeping, dit moeilijk kan aangenomen worden, aangezien verzoeker aan zijn toenmalige raadsman een doktersattest heeft bezorgd die dit attest aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft overgezonden; dat met betrekking tot verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing geen rekening houden met bepaalde elementen en als zouden er wel degelijk nieuwe elementen zijn aangebracht, dient te worden aangestipt dat verzoekers uiteenzetting terzake bijzonder vaag en summier is; dat verzoeker niet preciseert met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden en welke nieuwe elementen hij zou hebben aangebracht; dat, aangezien verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen, hij op deze wijze geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat verzoeker er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat de in het middel aangehaalde bepalingen en rechtsbeginselen in het gedrang komen door de bestreden beslissing; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig november tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**